

[Finansministeren.]

er man, som jeg sagde før, i Virkeligheden i Stand til paa hver eneste Finanslov at hindre, at der bevilges Penge til Udstykning. For Tiden gælder Loven af 1919, og indtil man faar ændret den, gælder den og maa respekteres.

Det er vist rigtigt nok, at Venstre ønsker at komme bort fra denne Lov, som Venstre selv har været med til at skabe, thi der er jo sket en betydelig Forandring i Venstres Stilling til denne Lov, siden den blev vedtaget i Rigsdagen. Men det nytter ikke Venstre, at man forsøger paa at sabotere Loven paa den Maade. Man maa lade en Lov eksistere, indtil den falder væk paa normal Maade, eller der vedtages en anden Lov.

Denne Lov gælder altsaa i Øjeblikket, og den gjaldt i 1927, og da var der ikke noget i Vejen for, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal som Landbrugsminister gik til Finansudvalget og fik bevilget Penge til Udstykning efter 1919-Loven med Betaling af Jordfonden. Men det er det, jeg siger: een Statsret gælder, naar det er det ærede Medlem, der er Minister, og en anden, naar det er den nuværende Landbrugsminister, der stiller Forslag om at anvende 1919-Loven. Det er det, jeg kalder et parlamentarisk Overgreb.

Den nuværende Jordlovgivning og den nuværende Lenslovgivning passer til hinanden paa den Maade, at der gennem Jordfonden kan tilvejebringes Jord til Udstykning efter 1919-Loven. Det har været god Latin og godt Dansk lige indtil denne Rigsdagssamling. Men nu maa det ikke ske længere. Naar man behandler Forslag i Rigsdagen om Jordlovgivning, skal man stemme Bevillingen om Jord til Udstykning ud. Jeg sagde i Landstinget, da dette Spørgsmaal blev behandlet der, at det gav Indtryk af, at Venstre helt havde skiftet Standpunkt i denne Sag, at man nu ikke var bange for at sabotere bestaaende Love af Hensyn til deres nye Principper i Jordlovgivningen. Og saadan er det. Venstre har i Landstinget sammen med de Konservative stemt en Bevilling ud, der er i fuld Overensstemmelse med gældende Lov og i fuld Overensstemmelse med hidtidig Praksis. Jeg tillader mig at kalde det et parlamentarisk Overgreb.

Holdgaard: Det er kun en kort Bemærkning overfor det ærede Medlem Hr. Pinholt, hvori jeg ønsker at sige, at det er sørgeligt, hvis han ikke kan se, at der er en

Realitet i det, der her foregaar. Det er saa fuldkommen urigtigt, naar han hævder, at en Vedtagelse af denne Bevilling foregriber Fremtidens Jordlovgivning. Formaålet med denne Bevilling er at fortsætte Udstykningen ad de Linier, ad de Veje, vi har arbejdet i elleve Aar. Det er Venstre løbet fra, og det benytter Landstinget nu sin Magt til at hjælpe dem med.

Pürschel: Det forekommer mig uimodsigeligt, at de Partier, der kræver, at Finansloven skal respektere gældende Lov, staar paa en sikker forfatningsmæssig Grund. Det er glædeligt, at Venstre nu staar ved vor Side med Hensyn til Militærlovene. Kun er der den Svaghed, at Venstre kun følger dette Princip, saa langt Venstre finder det rigtigt og heller ikke længere. Det er en Svaghed i Stillingen, men det undergraver ikke det principielt rigtige i den Stilling, som stedse er hævdet fra vor Side og nu er anerkendt.

Dernæst vil jeg — og det er egentlig Hovedgrunden, hvorfor jeg har bedt om Ordet —, gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Undervisningsminister, der udfoldede hele sin vældige oratoriske Begavelse til en Lovprisning af Aandsfriheden. Den Slags Ting gør Undervisningsministeren jo godt, og jeg beklager for saa vidt, at det høje Landsting har hængt en Martyrglorie om Hovedet paa Hr. Bergstedt, som efter min Mening i ingen Henseende er værdig til en saadan Udmærkelse. Jeg beklager det ganske særligt, fordi det altsaa har givet Undervisningsministeren Lejlighed til at udfolde denne Veltalenhed, der maaske kan gøre et øjeblikkeligt Indtryk, som man ikke kan ønske sig skulde fæstne sig. Nu er der ingen større Lykke end den, at ens Modstander gaar over Gevind, saaledes som den højtærede Minister gjorde det, og svinger sig saa højt op, at et brat Fald maa blive Følgen.

Jeg vil gerne sige til de to Partier, der i Øjeblikket svinger sig op til denne Højde som Aandsfrihedens Heroer: Se lidt paa deres Fortid. *De Partier*, der i 1920 kun tillod de rettænkende Blade at udkomme, har ingen Grund til at tale højt om Aandsfriheden. *De Partier*, der vil indføre Censur af Skolebøger, som efter min Mening er en historisk Forfalskning, har ingen Grund til at tale højt om Aandsfriheden. *Det Socialdemokrati*, der spørger Folk ved en Ansættelse: Er De Socialdemokrat, Ja eller Nej? har ingen Grund til at tale højt om Aandsfrihed. *Den Regering*, der udsteder